

egentlige Forhandling med Ministeriet vil blive udført til imellem nærværende Sags anden og tredje Behandling. Jeg lægger derfor ikke Vægt paa nærværende Forslag, og skal for mit Bedkommende, under de forhaanden værende Omstændigheder, tage det tilbage. Det glæder mig ikke desto mindre, at dette Forslag er blevet stillet, thi det vil staae som et Vidnesbyrd blandt de andre, der staae ved Siden deraf, om den Beredvillighed, der er tilstede her i Thinget til at komme Ministeriet imøde. Jeg føler mig overbevist om, at man ved at betragte de forskjellige Forslag, der her ere stillede, vil indrømme, at Rigsdagen paa forskjellige Maader har forsøgt at vise sin Beredvillighed til at komme imøde i nærværende Tilfælde. Naar derfor den høitærede Premierminister i sidste Møde har udtalt, at han formeente, at der var en Mistillid til Ministeriet tilstede her i Salen, og dertil har føiet, at han formeente, at denne Mistillid savnede sin indre Berettigelse, og henviste os til den Vigtighed, det turde have for Nutid og Fremtid, om denne Mistillid blev viist eller ikke, saa være det mig tilladt at bemærke, at det efter min Overbeviisning ikke forholder sig saaledes, at der er en Mistillid til det ærede Ministerium tilstede her i Salen; men jeg vil dertil føie, at der er et stort Spring fra at nære Mistillid til Ministeriet og til at vise den Tillid, som Ministeriet i det nærværende Dieblif fordrer; der er en lang Scala af Trin mellem disse to Overpuncter, og, dersom jeg ikke tager feil, er den Stilling, hvori Folkethinget for Diebliffet befinder sig, omtrent midt imellem disse to Overpuncter — Thinget befinder sig paa Overveielens Standpunct. — Det forholder sig vistnok saaledes, som det af den høitærede Minister er udtalt, at det vilde være usforsvarligt af Rigsdagen i nærværende Dieblif at nære Mistillid til Ministeriet, dersom den indre Berettigelse dertil ikke var tilstede, men jeg vil tillade mig at spørge: Vilde det ikke være ligesaa usforsvarligt at nære Tillid i en saa vigtig Sag som nærværende, dersom den indre Berettigelse dertil ikke var tilstede? De nu foreliggende Forslag vidne, som jeg har tilladt mig at sige, idetmindste om Beredvillighed til at komme Regjeringen imøde, og Folkethinget søger, hvis jeg ikke tager feil,

for nærværende Dieblif de Grunde, der maatte være tilstede til, hvorledes det skal stille sig i nærværende Sag. Det første Skridt, som blev gjort fra Folkethingets Side for at finde en indre Berettigelse til den Tillid, som Ministeriet i nærværende Dieblif kræver, var, da det store Udvalg indbød Ministeriet til en Sammenkomst. Jeg maa høilig beklage, at Ministeriet ikke kunde gaae ind paa denne Sammenkomst; hvilke vægtige Grunde Ministeriet har havt dertil, veed jeg ikke, og det er, saa vidt jeg troer, endnu ikke lykkedes Nogen seldkommert at forstaae de Ultringer, i hvilke det høitærede Ministerium udtalte sig i dets Strivelse til det store Udvalg, hvori det nemlig hed, at Ministeriet savnede Bemyndigelse til at indlade sig med Thinget. Hvorledes man imidlertid end forstaaer disse Udtryk, saa er dog Saameget klart, at deri ikke kan søges noget Motiv til nogen indre Berettigelse for den Tillid, hvormed der her er Tale. Det er beklageligt, at Ministeriet, hvis det ikke havde en saadan Bemyndigelse, da ikke har søgt den; men da nu saaledes en Samtale mellem Thinget og Ministeriet ikke har kunnet gaae for sig, og da som Følge deraf Folkethinget heller ikke ved en saadan Samtalen har kunnet tilsege sig den Tillid, om hvilken her spørges, saa seer Folkethinget sig i nærværende Dieblif henviist til at dømme efter de Kjendsgjerninger, som foreligge. Det, hvormed nu handles, er jo Betingelserne for vor Frihed og Heelstatens Dyrrelse; det er disse to Ting, der ligge os tungt paa Sinde, og, naar der er Tale om Tillid, da maa den søges i de Kjendsgjerninger, der i saa Henseende ligge for os. Men nu er det jo Alle vitteligt, at, hvad Friheden angaaer, har det høitærede Ministerium i det Forslag, som foreligger, søgt ikke at befæste den ældre Frihed, men tværtimod at gjøre den løs og flydende, og det har selv betegnet den Retning, i hvilken fremtidige Forandringer kunne ventes at foregaae, og det er en Retning, som man i Almindelighed pleier at kalde en tilbagegaaende, skjøndt den ærede Ordfører har kaldt den en altfor raff Fremadskriden. Der finder man altsaa ingen Støtte for sin Tillid. Seer man dernæst hen til de andre Omstændigheder,